

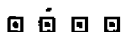
lailivat miehiä ja olutta kannettiin sekä juotiin. Kun näin ilta jatkui, vaipui yksi ja toinen, niin miehistä kuin naisistakin "ryssän kirkkoon".

Me, toverini ja minä lähdimme pois.

Pitkän aikaa on mielessäni säilynyt kuva tuosta illanvietosta. Monesti olen ajatellut, että useimmat noista ihmisistä ovat auttamattomia, se tahtoo sanoa: ovat vajonneet niin syvälle yhteiskunnallisten epäkohtien kuiluun, etteivät voi mitään tehdä itsensä ja luokkansa pelastamiseksi. Heiltä puuttuu kaikki

mahdollisuudet siihen. Yhden ja toisen yhteiskunnallisen syyn takia ovat he vajonneet tuonne syvimpään pohjakuiluun, josta harvat enää voivat nousta ylös. ja pahinta on se, että he elämältään eivät enää osaa mitään parempaa kaivatakaan. He ovat kääntäneet selkensä kaikille yhteiskunnallisille liikkeille. Ja kuinkapahan he niitä voisivat kannattaakaan, kun eivät niistä mitään tiedä. He eivät välitä mistään muusta kuin renttuilusta ja irstaasta elämästään mitään. He ovat auttamattomia.

Kiertotien Topi.

Industrial Workers of the World'in hyvät ja pahat puolet

Industrial Workers of the Worldin (Vincent St. Johnin ja Wm. Trautmannin ryhmä) periaatteet tunnetaan. Työväenluokan vapauttaminen suoritetaan teollisuusjärjestöjen kaikkimahavalla taika-aseella: suurlakolla. Politillista toimintaa ei tarvita. Äänestysuurna on vain virkepaikain lihapadoille pyrkiväin välikappale. Koska työväenluokan historiallinen tehtävä kuitenkin on kapitalismin kukistaminen, niin "tuottaja-armeijan täytyy järjestystä ei ainoastaan jokapäiväistä taistelua varten kapitalisteja vastaan, vaan myös tuotannon harjoittamista varten kapitalismin tullessa kukistettua. Teollisuusittain järjestymisellä me muodostamme uuden yhteiskun-

ta-rakenteen vanhan sisällä". Näin sanotaan I. W. W.:n ohjelma-julistuksessa, ja jatketaan: "Sentähden, tietäen, että tällainen järjestö on vapauttamisemme ehdottomasti välttämätön, liitymme yhteen seuraavain sääntöjen alaisesti" j. n. e. Siinä on "yksi-suuri-unio"-aatteen periaatteellinen ydin. Huolimatta sen hyvästä tarkoituksesta, sosialidemokraatti ei voi yhtyä tähän periaatteeseen. I. W. W. ei tässä suhteessa saakaan kannattajia sosialidemokraatein joukosta. Ne ovat tämän "yksi-suuri-unio"-aatteen muutamat käytännölliset puolet, joita se taloudellisen järjestymisen ja taistelun alalla suosittelee, jotka ovat vetäneet I. W. W. kannattajiksi

myös sosialidemokraateiksi lu-
keutuvia. Kieltämätön tosiasia
on, että vanhat ammattijärjestöt
ovat liian moniksi sirpaleiksi si-
rotellut ammattikunta-alojensa
mukaan, joka useassa tapaukses-
sa vaikeuttaa vakavan puolustus
tai hyökkäysrintaman aikaansaa-
mista. Samalla työmaalla, sa-
massa tehtaassa työskentelevät
työläiset saattavat kuulua vii-
teen, kymmeneen, jopa kahteen-
kymmeneenkin eri ammattijär-
jestöön ja sen kera eri ammatti-
liittoon. Hyvän solidaarisuuden-
kin vallitessa on tällaisesta kan-
keutta. Ja lukemattomia esi-
merkkejä löytyy yhden ammatti-
alan "skääppäämisestä" toisen ol-
lessa lakossa samalla työmaalla,
ja myös todistuksia siitä, että
toinen ammattiala olisi ollut hal-
lukas suosiolakkoon toisen autta-
miseksi, mutta ammattiliiton hal-
linto, jonka lupa on tavallisesti
saatava, ei ole sitä myöntänyt.
Niitä on estänyt työsopimukset
isäntäin kanssa, jotka tavallisesti
on laadittu eri ajoilla päättyvik-
si. Useiden lakkojen häviön
saattaa hyvällä syyllä laskea täl-
laisen ansioksi. Edelleen: jotkut
vanhoista ammattijärjestöistä a-
settavat raja-aitoja jäseneksi pää-
sulle, korkean sisäänkirjoitusmak-
sun ja korkean jäsenmaksun
muodossa. Löytyypä ammattijär-
jestöjä, jotka rajottavat jäseneksi
pääsyn tuiki kokonaan. Ne ovat
niitä "työväen yllhäisön" edusta-
jia, johon luokkaan I. W. W.:laiset
pyrkivät kaikki ammattijaon
perusteella järjestyneet nimensä
puolesta nostamaan. Tämän vi-
hattavan ja työväenluokan keski-
näistä luokkavihaa ammatillisten

ja ammatittomain kesken lietso-
van nimityksen käyttöä on vauhdittanut seikka, että vanhat am-
mattijärjestöt ovat tähän men-
nessä sangen vähässä määrässä
välittäneet ammatittomain tai vä-
hähäpalkkaisten järjestämisestä ja
vielä: vanhojen ammattijärjestö-
jen enemmistön piirissä ollaan
edelleen taipuvaisia luulottele-
maan, että työväenluokan ja työn
antajaluokan eduilla on jotain
yhtäläisyyttä, yhtenäisyyttä, so-
viteltavissa olevaa. Tämän joh-
dosta kirjottaakin I. W. W. oh-
jelma-julistuksessaan: "Työvä-
enluokalla ja työnantajaluokalla
ei ole mitään yhteistä. Rauhaa
ei voi olla niin kauan kuin mil-
joonain työläisten kesken vallit-
see nälkä ja puute, ja muutamat
harvat, joista muodostuu työnan-
tajaluokka, omaavat kaikki elä-
miseen tarvittavat hyvät... Me
havaitsemme, että teollisuuksien
keskittyminen yhä harvempain ja
harvempain käsiin tekee ammat-
tijärjestöt kykenemättömiksi py-
symään rinnan kasvavan työnan-
tajaluokan kanssa. Ammattijär-
jestöt sietävät asiointilan, joka
sallii yhtä lajia työläisten asettua
toista lajia työläisiä vastaan sa-
massa teollisuudessa, siten aut-
taen hävittämään toinen toistaan
palkkataistelussa. Enemmänkin:
ammattijärjestöt auttavat työnan-
tajaluokkaa työläisten johtami-
sessa siihen väärään uskoon, et-
tä työväenluokalla on yhteisiä e-
tuja työnantajainsa kanssa. Nä-
mä olosuhteet voidaan muuttaa
ja työväenluokan etuja parantaa
ainoastaan sellaisen järjestön a-
vulla, että kaikki sen jäsenet jos-
sain teollisuudessa tai kaikissa

teollisuuksissa, jos tarpeellista, lakkaavat työstä milloin hyvänsä lakko tai työnsulku on olemassa sen teollisuuden jossain osassa, tehden täten loukkauksen yhtä vastaan loukkaukseksi kaikkia vastaan.” Näiden mukaisesti, vastakohtaksi vanhoille ammattijärjestöille, I. W. W. suosittaa teollisuus- ja tuotantoalottain järjestymistä, eikä ammatittain tai ammattialottain; alhaisia sisäänkirjoitusmaksuja ja alhaisia jäsenmaksuja; ei mää räaikaisia työ- ja palkkasopimuksia — ”välirauhoja” — jotka rajoittavat työlakon vapautta; ei toisten työskentelyä samalla työmaalla tai teollisuusalalla, jossa yksillä on syy laksoon. Siis lyhyesti sanoen I. W. W. koettaa kaikin puolin sovittaa käytäntöön mahdollisimman solidaarista, yhteishenkistä ja vaikuttavinta työväenluokan taloudellista taistelujärjestöä ja taistelutappaa, samalla kun se työläisiin nähden asettaa mahdollisimman vähän aineellisen uhrautuvaisuuden vaatimuksia jäsenmaksujen ja sisäänkirjoitusmaksujen muodossa. Se on sangen puoleensa vetävää työväen hajanaisuudesta ja yhteishengettömyydestä malttamattomasti tuskaa kärsivälle luokkataistelijalle. Lopputarkoituksessaan se palvelee — pitäisi palvella — I. W. W.:n tarkoitusperien periaatteellista ydintä: maan ja tuotannonvälineiden valtaamista täten järjestyneiden työväenryhmäin käsiin ilman valtiollisen vallan valloitusta, tähdäten siis sosialidemokratialle vie raalla tavalla saavutettavaan lopputulokseen. Mutta käytännössä

pyrkii se luomaan vanhojen ammattijärjestöjen epäkohdista vapaata ja tarkoitusperiensä hengen läpitunkemaa kurillista järjestöä. Sikäli kuin me sosialidemokraatit taloudellisia järjestöjä katselemme, on I. W. W.:lla yhtymäkohtansa meidän kanssa ainoastaan siinä, mikäli se tarkoittaa nykyisin tunnetusti haitallisten epäkohtain poistamista työväen taloudellisista järjestöistä, se on, edustaa tuloksiltaan hedelmällisempää muotoa niiden kokoonpanossa ja taistelussa. Mutta tässä tiet taas heti eroavat. I. W. W. maalaa eteensä kuvan mahdollisemman solidarisesta, yhtenäisestä ja kurillisesta työväen joukkojärjestöstä, se on, sellaisesta kuin sen mielestä järjestön ja sen jäsenten pitäisi olla, ja kaikki mikä ei vastaa tuota utopista kuvaa, ei ole sen siedettäväisyyspiirin sisällä. Ajatteleva sosialidemokraatti tahtoo myös, että työväen taloudellisten järjestöjen pitäisi olla mahdollisimman täydellisiä ja vahingottavista epäkohdista vapaita, mutta ei maalaa mallikuvaa minäkäläinen on yksin siedettävä ja kaikki muu ales revittävä; hän käsittää, että ne ovat kehityksen alaisia. I. W. W.:n halu saada aikaan mallijärjestö, ei ole moitittava. Se on hyvä. Ja sikäli kuin se koettaa järjestää järjestymättömiä, n. s. ammatittomia, ei ole myöskään paha. Ja sen arvostelu vanhoista ammattijärjestöistä, mikä koskee niissä vallitsevia tunnustetusti raikeita epäkohtia, ei ole myöskään paha. I. W. W.:ia vastaan ei voi väittää sillä, että olevat am-

mattijärjestöt eivät olisi laajalta osaltaan ahdashenkisiä; että ne eivät olisi hajanaisia; että ne eivät heikeintäisi taistelurintamaansa yhteishengettömyydellään; että ne eivät osaltaan "skääppäisikin" toisiaan, j. n. e. Mutta kun otetaan esille minkälaiset edellytykset I. W. W.:n kuvittelemalla mallijärjestöllä todella ovat, ja minkälaisilla keinoilla se aikoo saada työläiset mallikelpoisesti järjestettyä, jou-

tuksensa kanssa, joka merkitsee että sen teoria saa kaksinkertaisen luhistumisen syyn.

Käytännössä ei I. W. W. ole voinut antaa näytettä kuvittelemansa mallijärjestön taistelukelpoisuudesta syystä, kun sillä ei ole järjestöä, joka olisi jäsenmäärältään ja voimasuhteiltaan jotain merkitsevää. Se voi korkeintaan viitata muutamiin työläisten yhteishengen synnyttämää ja ihailtavaa yhteisvoimaa

Wm. D. Haywood, Frank Boyd ja Wm. Trautman rinnakkain etualalla. Boyd on ollut New York Callin aputoimittajana, mutta Lawrencen lakon aikana "innostui" I. W. W.-laisiin ja on nyt yhtynyt heidän riveihinsä työkenkelemään.

dutaan I. W. W:n varsinaisen käytännöllisen puolen arvosteluun, jossa ei voi auttaa joutumasta sen kanssa yhtä paljon vastahankaan kuin sen periaatteellisessakin puolessa. Eli oikeammin sanoen: sen käytännöllinen puoli on vastahangassa oman itsensä kanssa, joskin se mallikuvitteluna on sopusoinnussa oman periaatteellisen tarko-

osottaviin työtaisteluihin Europassa ja Amerikassa, ja muutama miin oman järjestönsä suorittamiin sissisotiin tässä maassa. Nämä ovat: Ranskan rautatielakko toissa syksynä, Englannin liikennetyöläisten lakko viime kesänä ja Lawrencen kutomatyöläisten lakko tänä talvena Amerikassa. Näistä Englannin liikennetyöläisten lakko oli suu-

rimmalta osaltaan järjestymättömien joukkoilmaisua; Ranskan rautatielakko syndikalistien eli I. W. W.:n henkiheimolaisten suorittama ja Lawrencen kutomatyöläisten lakko melkein poikkeuksetta järjestymättömien tekemä. Kahden edellisen ihailtavasta voimanosotuksesta ja niiden yhteiskuntaa järkyttävästä luonteesta huolimatta tiedetään päättyneen tuloksettomasti. Englantilaisien luuloteltu voitto supistui rauhankamarissa mitättömäksi, tyhjäksi ja ranskalaisten, huolimatta I. W. W.:laisten vielä tänäpäivänakin ylläpitämästä loistavan voiton huudosta, päättyi musertavalla tappiolla. Lawrencealaiset voittivat. Työväestön osottama suuremmin voima, solidaarisuus ja yhteishenki on tietysti ihailtavaa, kehuttavaa. Kukaan ei voi sitä moittia. Mutta tappio ei ole kehuttavaa. Jos englantilaisten puolinaiseen tappioon tahi kauniimmin sanoen tuloksia tuomattomaan voittoon asetetaankin syylliseksi sovittelunhieronnan taitamattomuus jos ei pelkuruus ja mikä pahempi, petturuus, niin jää kysymykseksi mikä tuotti ranskalaisten lakon tappion. Senhän piti olla samallaisen kuin I. W. W. ihanoi. Vastaus selviää tähän jällempänä. — Lawrenceassa ilmeni mitä ihmeteltävin yhteishenki kahdeksaatoista eri kansallisuutta olevien lakkolaisten kesken. Ilman tätä ihailtavaa ja I. W. W.:n teoittamaa yhteishenkeä olisi ollut mahdottomuus voittaa lakkoa. Se on tosi. Mutta samalla ihailtavaa ei ole seikka, että lakon ylläpitäminen kahden kuukauden ajan

maksoi kuusikymmentä tuhatta dollaria, ja ilman tuota rahasummaa ei olisi voitu ylläpitää lakkoa, siis tuota yhteishenkeä. Sekin on tosi. I. W. W.:lla, joka lakkoa varsinaisesti johti, ei ollut rahastoa. Rahojen täytyi tulla muualta. Neljä viidettä osaa, jos ei viisi kuudetta osaa rahoista tuli sosialisteilta, pieni osa I. W. W.:n eri järjestöiltä ja sitä pienempi osa muualta. Että näin tulleet varat riittivät suurinta puuttetta poistamaan, kiitos I. W. W. uudenmuotoiselle — vanhojen ammattijärjestöjen tavasta poikkeavalle avustusjärjestelmälle: rahaa ei jaettu suoranaisena viikkoavustuksena, vaan aterioina, vaatteina j. n. e., joten avustusvarat riittivät. Mutta syntyi toinen lakko. Senkään yhteishenkeä ei voi moittia. Kreikkalaiset eivät tosin ole järjestyneet I. W. W.-liittoon, mutta ne ovat jyrkkänä lakossa. I. W. W.:n miesten omien suullisten puheiden ja lehdessä olleiden valitusten mukaan avustusrahoja ei tule niinkuin "pitäisi" tulla. Kärsitään varojen puutetta. Seurauksena on, että puhutaan työhönpaluusta peräytyneillä vaatimuksilla, eli 10 pros. palkankorotusmyönnytyksellä. Siis, vaikka yhteishenki on kehuttavan hyvä, ei voitto tule niin loistava kuin Lawrenceassa. Ja jos I. W. W.:lle sattuu johdettavaksi yhtäpäätä vielä kolmas, osanottajiensa puolesta yhtä lukumääräinen lakko kuin nämä kaksi edellistä, tulee rahoja vielä vähemmän ja voitto vielä vähemmän loistava, jos ei tappio. Rahalähteet kuivuvat. Avustajat,

jotka ovat samat kaikissa taisteluissa, eivät enään voi lähettää rahaa. I. W. W:n puolustukseksi voidaan sanoa, että molempain näiden paikkakuntain kutomotyöläiset olivat järjestymättömiä, ja sentähden ei ollut taistelurahastoa. Mutta tosiasia on, että I. W. W:n tarkoitus ei olekaan koota taisteluharastoa. Muutamien vanhojen ammattijärjestöjen liian korkeiden jäsenmaksujen synnyttämän järjestymisvaikeuden vastapainoksi suosittaa I. W. W. niin alhaisia jäsenmaksuja, ettei niistä voi kasata välttämättömintäkään taistelurahaston alkua. Eikä heillä ole tahtoaakaan koota rahastoa, jota kuitenkin tarvitaan taisteluissa, kuten Lawrencen ja Lowellin lakosta nähdään. Tämän johdosta sen lakot ovat, kuten syndikalistien Ranskassa, jotka eivät myöskään ylpeile taistelurahastoillaan, vähemmän sitkeitä, mutta sitä enemmän keinoitekoisesti täriseyttäviä, uhkan ja pelon kauhua synnyttäviä ja siten laadultaan turhan aikaisesti vastustajia kuristuskeinoihin provoseeraavia, kuten Ranskan rautatieläisissä kävi. Saman kasvannainen on myös lapsellinen työnjarrutus ja saboteesi, joka on yhä enemmän vastavoimia turhan aikaisesti provoseeraava. Tämä oli syy Ranskan rautatieläisten häpeälliseen tappioon. "Häpeälliseen" sanomme sentähden, että rautatieläisten, jotka kuuluivat I. W. W:n esimerkkinä käyttämään syndikalistiseen järjestöön, täytyi lopulta toimia lakonrikkureina omassa lakossaan, osan joutuen mustalle listalle,

jossa vieläkin ovat, ja menettää heille kuuluvan eläkkeen. — Vaikka siis jonkun teollisuusalan esim. kutomatyöalan 20,000 tahti 30,000 työlläistä yhdessä kaupungissa olisi järjestynyt I. W. W.-liittoon ja vaikka heidän yhteishenki ja innostus olisi kuin ka hyvä, olisi heidän edessään lakon sattuessa ihan sama juttu kuin Lawrenceissa: muualta rahavarain kerjääminen. Mutta rahansaanti olisi silloin jonkun veran vaikeampaa jo ensi hetkestä puhumattakaan sitte kun avustajain rahalähteet ehtyvät. Lawrencelaisia nim. avustettiin sellaisella innolla etupäässä sentähden kun tiedettiin heidän olevan järjestymättömiä ja siis ilman vähäistäkään rahaturvaa minkään järjestön taholta. Asema olisi hieman toisellaan "järjestyneinä". Sitä suurempi olisi pula, jos lakko laajennettaisi — I. W. W:n kylläkin hyvän ja kauniin solidarisuusperiaatteen mukaan — koko teollisuusalaa käsittäväksi, ja minkälainen sitte, jos olisi tarpeellista kutsua lakko kaikissa teollisuuksissa, jonkamoiseen toimintaan valmiin järjestön puolesta I. W. W:n ohjelmajulistuksessa puhutaan! Tosin kassoillakaan ei aina voiteta, mutta ei pelkällä innostuksellaakaan yhtään eletä. Tämä epäkohta I. W. W:n käytännöllisessä järjestömuodostuksessa ei ole epähuomion aiheuttama, vaan se on sen periaatteen mukaista. Sen käytännöllisenä tarkoituksena lieinee saada helpommin jäseniä järjestöön ja paremmin pysymään siinä. Mutta tähän mennessä I. W. W. ei ole saanut haa-

littua kuin kourallisen intoilijoita järjestönsä. Ja Ranskan syndikalistien järjestön jäsenmäärä on tuskin kolmatta osaa Saksan ammattijärjestön jäsenluvusta. Ja kaikista palkkatyöläisistä on Ranskassa järjestyneitä vain 13 pros. Ja Saksassa 26 pros. Jos siis liian korkeat sisäänkirjoitusmaksut ja korkeat jäsenmaksut estävät järjestymistä, eivät liian halvat jäsenmaksutkaan edistä sitä.

Vanhon ammattijärjestöjen epäsolidarisuuden syyksi rakentaa I. W. W. etupäässä niiden järjestömuodon, joka ammatteihin jakamalla jakaa ne muka erimielisiksi. Kuten edellä jo sanottu, synnyttää tällainen järjestömuoto kankeutta. Ja ilmenee näin jaettujen ammattijärjestöjen kesken oikein naurettavia, joskin samalla sääliittäviä pikku-maisuksia keskinäisissä riidoissa, puhumatta taistelurintaman heikkenemisestä monessa tapauksessa epäsolidarisuuden tähden. Mutta hassulta tuntuu sanoa, että tämä on järjestömuodon syy. Jos jonkun ammattijärjestön jäsenet ovat selviä luokkatietoisia jäseniä, käsittävät ne silloin työväen yhteenkuuluvaisuuden ja solidarisuuden. Jos ne eivät sitä ole, ei järjestömuoto niitä toiseksi muokkaa. Kuvaavaa on tästä eräs tapaus Lawrencesta, jonka kuulijana tämän kirjottajalla oli tilaisuus olla. Kuten tunnettua, järjesti I. W. W. sikäläisiä lakkolaisia liittoonsa sikäli kuin mahdollista. Sanovatkin saaneensa melkein kaikki järjestönsä. Sivumennen sanoen oli juuri se päivä, jolloin tehtailjoil-

ta tuli ensimmäinen myönnytys. Lakossa oli oltu kahdeksan viikkoa. Siis järjestämistyötä tehty niin kauan, sillä se alkoi ensimmäisestä viikosta. Joka kansallisuudella oli komiteansa, joka huolehti oman kansallisuutensa järjestämisestä ja joka komitea muodosti yhdessä toisten kansallisuuksien samallaisten komiteain kanssa lakko-komitean, noin 56 henkisen. Oli tämän lakko-komitean kokous, tämän kirjottaja oli kokouksessa läsnä. Eri kansallisuuksien oli annettava kertomuksensa. Ensinnä lakkovaiheista, lakkotapahtumista j. n. e. Sitte järjestämistyöstä tai sen menestymisestä. Jos ei kertoja huomannut kertoa järjestämisestä tai jo järjestetyn osaston toiminnasta, kysyi puheenjohtaja sitä vartavasten. Kaikki olivat järjestyneet ja kaikki kertoivat, mutta yhden kertomus oli hyvin omituinen. Puheenjohtaja (Haywood) kysyy:

— Onko teidän kansallisuudellanne jo järjestö?

— On.

— Oletteko saaneet jo lupakirjan?

— Olemme.

— Oletteko antaneet jäsenkirjat jäsenillenne?

— Olemme.

— Onko kansallisuudestanne suuri joukko järjestyneitä; ovatko kaikki?

— Ovat kaikki; mutta mitä siitä on hyötyä, kun monet näistä jäsenistä ovat menneet työhön lakonalaiseen tehtaaseen.

Puheenjohtaja löi nähtävällä pettymyksellä kurikkansa pöytään ja sanoi hyvin pikaisesti:

“Osastonne asia on korjata tämä”, ja muutti sangen nopeaan keskustelun muuhun, vähemmän nolottavaan asiaan.

Tämä on tietysti pidettävä vain poikkeustapauksena, mutta jos tämän kirjottaja olisi I. W. W.-henkinen sielultaan, mieleltään ja tavoiltaan, niin tekisi tästä kuitenkin sellaisen jutun, että tuollainen tapaus on seuraus I. W. W. järjestömuodosta ja menettelytavasta. Mutta niin ei tämän kirjottaja tee, päinvastoin, tahtoo sanoa, että työväestön solidarisuus tai epäsolidarisuus ei riipu järjestömuodosta. Jos tahdotaan vielä tuoreempaa todistusta, niin otetaan Lännen Kaivosmiehiliiton Butten järjestön äskeinen menettely. Tämäkin järjestö on n. s. industriallinen, eikä ole jaettu ammattittain; mutta yhteishenkeä puuttuu, koska kylmäverisesti sallii tukuttain sosialisteja ajettavan pois työstä mielipiteidensä vuoksi, ryhtymättä “mustalle listalle” joutuneita puoltamaan, kuten solidarisuus vaatisi.

Näillä esimerkeillä ei tahdota sanoa, että teollisuuksittain järjestäminen ei olisi suotava, päinvastoin sellainen käy ajanoloon välttämättömäksi. Siihenpä m. m. pyrkivät useat vanhat, samaan teollisuusalaan kuuluvat ammattijärjestöt. Mutta se ei ole niiden solidarisuushengen syntymisen ehto, niinkuin I. W. W.:laiset väittävät, ja jonka johdosta he niille kuolemaa huuta-

vat. Jos se niin olisi, niin kun- kas selitettäisiin useiden ammattijärjestöjen solidarisuushengen ilmaisu ja pyrkimys yhtenäisyyteen. Päinvastoin, niiden käytännöllisissä taisteluissa kokemusten kautta syntyvä yhteenkuuluvaisuuden tunne on ehto täydellisemmän järjestömuodon käytäntönottamiselle niiden keskuudessa. Täten I. W. W.:n hyvä tarvetus työväen yhtenäisyyshengen luomisessa, kun se samalla puhuu vanhojen järjestöjen kerrassaan kelvottomina murskaamisesta, vaikuttaa päinvastoin yhteishengettömyyttä ja mitä katkerinta taistelua vanhan ja uuden järjestön, vieläpä ammatillisten ja ammattittomien välillä, joka ei ole suinkaan omiaan vahvistamaan työväenluokan taistelurintamaa taloudellisissa taisteluissa, johon I. W. W. ohjelmajulistuksessaan kaunisnaisesti ilmoittaa pyrkivänsä. Täsäkkin on I. W. W. oman maalaimansa kauniin mallikuvan särkeijänä.

Ja mitattiinpa I. W. W.:n hyviä puolia miltä puolelta tahansa, sisältää sen sekä käytäntö, että teoria omain takaa-ajamainsa tarkotusten hävitysvoiman. Mitä sillä on hyviä puolia, voivat ne antaa käytännössä paraita tuloksia vanhojen ammattijärjestöjen kokemuksiin yhdistettynä. Näiden kokemusten enemmän kuin I. W. W.:n kuvitellun järjestön läheskään tyhjentyvään käsittelyyn ei tässä ole tilaisuutta.

x.

